

МОТИВИ ПО НАХД № 875/2021г. по описа на РРС,
четвърти наказателен състав

Русенската Районна прокуратура е обвинила Н. Я. Н. в това, че на 10.10.2019 г., в гр. Русе, обл. Русе, потвърдил неистина в писмена декларация по чл.17, ал.1 от Правилника за издаване на български лични документи – че притежаваното от него свидетелство за управление на моторно превозно средство № 283862654 е изгубено, която по силата на Закон–чл.8, ал.2 от Закона за българските лични документи вр. чл.160 от ЗДвП вр. чл.16, ал.4, пр.1 от Наредба № I-157/01.10.2002г. за условията и реда за издаване на свидетелство за управление на моторно превозно средство, отчета на водачите и тяхната дисциплина и Правилник за издаване на българските лични документи, приет с ПМС № 13 от 08.02.2010г., се дава пред орган на властта-служител от сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР Русе, за удостоверяване истинността на някои обстоятелства-изгубване на документ – свидетелство за управление на моторно превозно средство - престъпление по чл.313 ал.1 от НК.

Прокурорът поддържа обвинението по отношение на обвиняемия.

Обвиняемият Н. Я. Н., редовно призован, се явява лично.

След преценка на събраните по делото доказателства съдът приема за установено от фактическа страна следното:

Обвиняемият Н. Я. Н. е роден на *** г. в ***, живее в ***, български гражданин, със средно образование, вдовец, пенсионер по болест, неосъждан.

Обв. Н. Я. Н. бил правоспособен водач на моторно превозно средство, като той се водел на отчет в сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР Русе и притежавал свидетелство за управление на моторно превозно средство № 283862654, издадено на 04.01.2019г.

През месец септември 2019 г. обв. Н. Я. Н. посетил Федерална Република Германия заедно със своята съпруга, като при това свое посещение двамата се придвижвали с лекия автомобил на обвиняемия, който бил марка „Фолксваген“, модел „Пасат“, с рег. № ***

При едно от пътуванията си на немска територия, на 13.09.2019 г., обв. Н. бил спрял за проверка от полицейски служители, които го отвели в полицейско управление, където в присъствието на преводач, на обвиняемия било разяснено, че притежаваното от него свидетелство за управление на моторно превозно средство № 283862654, издадено от компетентните български органи, щяло да бъде отнето заради извършени от него нарушения на правилата за движение по пътищата.

Няколко дни след отнемането обвиняемият и съпругата му се прибрали обратно в Република България.

Около месец след завръщането си на българска територия обвиняемият Н. взел решение да се снабди с дубликат на същото. По този повод на 10.10.2019г. той посетил сградата на сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР Русе, където собственооръчно попълнил заявление с вх. № 3009722/2019г. за издаване на български документ за самоличност-дубликат на свидетелство за управление на моторно превозно средство. Веднага след това обвиняемият Н.Н. се заел с попълването на Декларация по чл. 17, ал.1 от Правилника за издаване на българските лични документи, съпътстваща попълненото от него преди това заявление, като в тази декларация, той трябвало да посочи причината за издаването на дубликата.

Обв. Н., който ясно съзнавал, че притежаваното от него свидетелство за управление на моторно превозно средство било отнето от компетентните немски органи, взел решение да потвърди неистина. В изпълнение на намисленото той вписал в Декларацията по чл. 17, ал. 1 от Правилника за издаване на българските лични документи, че свидетелството му за управление на моторно превозно средство било изпаднало в тоалетната, в жилището му, т.е.

че то било „изгубено“ на 10.10.2019г.

Веднага след като попълнил Декларацията обв. Н.Н. я приложил към заявлението за издаване на български документ за самоличност, след което той ги подал пред свид. Г. Б.Б., която била на смяна на едно от гишетата за приемане и обработка на заявления.

Няколко дни след това-на 16.10.2019г. на обв. Н. бил издаден дубликат на свидетелство за управление на моторно превозно средство с № 284132639, с което впоследствие той започнал да управлява леката си кола по пътищата в област Русе.

На 05.05.2020г. служители в Kraftfahrt-Bundeamt /KBA/, Федерална Република Германия направили справка в информационната система „EUCARIS-RESPER“, при която те открили, че на 16.10.2019г., на обв. Н.Н. бил издаден дубликат на свидетелството му за управление на моторно превозно средство с № 284132639. В тази връзка служителите от горепосочената немска служба изпратили с писмо оригиналното свидетелство за управление на моторно превозно средство на обвиняемия, с номер 283862654, на Главна дирекция „Национална полиция“ гр. София, като с писмото компетентните български органи били уведомени, че оригиналното свидетелство за управление на МПС било иззето на 13.09.2019г. от компетентните немски органи.

На 24.07.2020г. в сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР Русе било получено писмо с изх. № 3286р-29989 от Главна дирекция „Национална полиция“ гр. София, с което било изпратено оригиналното свидетелство за управление на моторно превозно средство на обв. Н.Н..

Впоследствие, въз основа на писмото от Главната дирекция била извършена проверка, след приключването на която било образувано настоящото досъдебно наказателно производство.

В хода на разследването била назначена и изготвена съдебно-почеркова експертиза, от заключението по която станало ясно, че подписът, положен за „Декларатор“ в Декларация по чл. 17, ал. 1 от Правилника за издаване на българските лични документи с дата 10.10.2019г., бил изпълнен от обв. Н. Я. Н.. Ръкописният текст в Декларация по чл.17, ал.1 от 10.10.2019г., бил изпълнен от обв. Н. Я. Н..

Така с деянието си обв. Н. Я. Н., от ***, осъществил от правна страна състава на престъплението по чл. 313, ал. 1 от НК, тъй като:

От обективна страна, на 10.10.2019г., в гр. Русе, обл. Русе, потвърдил неистина в писмена декларация по чл.17, ал.1 от Правилника за издаване на български лични документи– че притежаваното от него свидетелство за управление на моторно превозно средство № 283862654 е изгубено, която по силата на Закон–чл.8, ал.2 от Закона за българските лични документи вр. чл.160 от ЗДвП вр. чл.16, ал.4, пр.1 от Наредба № I-157/01.10.2002г. за условията и реда за издаване на свидетелство за управление на моторно превозно средство, отчета на водачите и тяхната дисциплина и Правилник за издаване на българските лични документи, приет с ПМС № 13 от 08.02.2010г., се дава пред орган на властта-служител от сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР Русе, за удостоверяване истинността на някои обстоятелства-изгубване на документ – свидетелство за управление на моторно превозно средство.

Изпълнителното деяние на престъплението е извършено чрез действие-потвърждаване на неистина в писмена декларация, която се дава пред орган на власт за удостоверяване истинността на някои обстоятелства.

От субективна страна престъплението е извършено с пряк умисъл като форма на вината по смисъла на чл. 11, ал. 2 от НК. Както към момента на деянието, така и към настоящия момент обвиняемият е пълнолетно и психически здраво лице. Същият е съзнавал общественотоопасния характер на деянието, предвиждал е неговите общественотоопасни последици и е искал настъпването на тези последици. Напълно съзнателно обвиняемият Н.

потвърдил неистина в писмена декларация – по чл.17, ал.1 от Правилника за издаване на български лични документи – че притежаваното от него свидетелство за управление на моторно превозно средство № 283862654 е изгубено.

В съдебно заседание обв. Н. не се признава за виновен и твърди, че е бил принуден да подаде декларацията, тъй като е следвало постоянно да води бившата си съпруга в болница в гр.Русе и то от гр.Мартен.

Така установената и изложена по делото фактическа обстановка се подкрепя от събрания и проверен по делото доказателствен материал: доказателства от гласни доказателствени средства-показанията на свидетелите: Н.М.Ж., П.И.Д. и Г. Б.Б.; от заключението по назначената съдебно-почеркова експертиза; от доказателства от писмени доказателствени средства-справки, справка за съдимост, биографична справка, декларация за семейно и материално положение и имотно състояние, протоколи за следствените действия и др.

Възражението на обв.Н., че е бил „принуден“ да извърши престъплението не е основателно и като такова следва да бъде отхвърлено, т.е. в случая позоваването, макар и по мълчалив начин на чл.13 от НК, не може да бъде споделено. Това е така, тъй като декларацията е подадена с идеята издаденото ново свидетелство за управление на МПС да бъде ползвано през много дълъг период от време, както и се е получило. Въпреки болестното състояние на бившата съпруга на обв. Н. той е следвало да намери друг начин, законосъобразен, за полагане на необходимите грижи за нея.

Въз основа на изложеното съдът намира, че обв.Н. следва да бъде признат за виновен и да му се наложи административно наказание глоба.

От материалите по делото се установява, че са налице визираните в чл. 78а НК предпоставки за освобождаване от наказателна отговорност на обвиняемото лице и налагането на административно наказание глоба.

1. Към момента на извършване на деянието обв. Н. бил пълнолетен.
2. За извършеното от него умишлено престъпление законът предвижда наказание лишаване от свобода за срок до три години или глоба от 100 лв. до 300 лв.
3. Към момента на извършване на престъплението обвиняемия не е осъждан за престъпление от общ характер.
4. Към момента на извършване на престъплението не е освобождаван от наказателна отговорност по реда на Раздел IV на Глава VIII НК.
5. От престъплението не са причинени имуществени вреди, които да подлежат на възстановяване.
6. От престъплението не е причинено увреждане, представляващо тежка телесна повреда, деецът не е бил в пияно състояние и липсват доказателства за извършени множество престъпления.

При индивидуализацията на наказанието съдът отчита само смекчаващи и никакви отежчаващи отговорността обстоятелства – липса на минали осъждания, здравословното състояние на дееца, фактическото признанието на вината, изразеното съжаление още на досъдебното производство и мотивите за извършване на престъплението. Въз основа на това и предвид установеното семейно и имуществено положение на обв.Н. съдът му определя минималното предвидено по чл.78а от НК наказание глоба в размер на 1 000 лв., което би изпълнило предвидените в чл.12 от ЗАНН цели.

Обвиняемият следва да заплати направените по делото разноски.

Мотивиран така съдът постанови решението си.